

POEMES [SIC] PEDANTS

a Rosa Maria

I

ELS SENYS NATURALS

Ets l'antiga olor de les roses retrobada;
ets la blavor del cel serè quan no el mirem;
i el tacte prou previst de les coses amigues;
de pa de cada dia ja oblidada sabor
i refilet de l'ocell no vist entre les fulles.

.....
Ets la paraula al pensament ben acordada¹

1. *Affatus*: «La [potència] sensitiva per tots los sentiments sent totes les coses objectades, així com per la vista sent la cosa colorada, per la oïda, la veu, mitjançant l'affatus. Car sens afativa potència, la oïda no pot sentir la veu. E en aquest pas coneix l'enteniment que *affatus* és seny» (Ramon Llull, *Art breu*); «[...] és aquell seny per qui's fa la manifestació en la paraula qui dedins és concebuda. Així com l'home, qui diu e parla ço que pensa; e l'aucell atretal, així com la gallina, qui crida a sos fills» (Ramon Llull, *Arbre de ciència*).

II

TEORIA DE LES PRESTACIONS²

No demano de tu cap servei³
(ni reclamo encara menys cap sacrifici).
No crec tampoc merèixer de tu cap benefici.
Només goso esperar de pura amor
i de perpètua amistat l'ofici,
en el constant afecte⁴
d'aquesta nostra societat.

Víctor Ferro Pomà

2. *Servei* és la prestació obligada d'un inferior a un superior; *sacrifici* és la prestació oferta a la divinitat; *benefici* és la prestació voluntària atorgada per un superior a un inferior; *ofici* és la prestació deguda entre iguals.

3. A l'efecte de la regularitat fonètica, potser hauria ajudat aquí el valencianisme *servici*.

4. *L'afectus societatis* seria la voluntat genèrica d'associar-se amb algú altre, amb independència dels avantatges previstos i esperats.